

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2011/3.
november

**Kapcsolódási
pontok**

**Az igazi hit és
imádság**

Morzsák

Kapcsolódási pontok

David Clayton

Sok dologhoz, amit életem során megtanultam, saját szükségleteim, vágyaim vezettek el. Néha megtapasztaljuk, hogy áthághatatlan falakba ütközünk, és zsákutcába kerülünk. Egy ilyen alkalommal fogalmazódott meg bennem: „Édes Istenem, bárcsak lenne olyan hely, amelyről teljes bizonyossággal tudom, hogy ott megtalállak, és választ kapok Tőled kérdéseimre! Bárcsak volna ma is egy Béthel, egy Sínai-hegy, egy szent sátor vagy frigyláda, ahol bármikor megtalálhatlak!”

Bármennyire is valóságos számomra az újjászületés, ugyanakkor igaz, hogy emberi testben élek, és ebből fakadóan a valóságról is csak testi érzékszerveimmel tudok tapasztalatot szerezni – szemeimmel, kezeimmel stb.. Továbbra is ezek jelentik azt a csatornát, amely összeköt a fizikai valósággal. Testem börtönébe zárt lelkem mélyén azonban így kiáltok: „Uram, szeretnék megérinteni! Látom, hogy magam vagyok az akadály, de mégis azt kívánom, bárcsak szabadon beszélhetnék veled, te pedig meglátogatnál engem! Istenem, szólj hozzám, érints meg, ne légy távol tőlem!” Bár gyakran beszélünk a Krisztusban meglévő kiváltságainkról, még mindig emberek vagyunk. Ez a létforma pedig a látható és tapintható valóság szintjére korlátoz minket, közben azonban a szívünk –arra vágyakozik, hogy a mi szintünkön találkozhassunk Istennel: valami olyan dologra vagy eseményre, mely által érintkezhetünk Vele.

Amikor kérünk Istentől valamit, Ő pedig ténylegesen válaszol, akkor szinte folyton csak erről a tapasztalatról vágyunk beszélni. Hiszen valós szükségletünket elégíti ki az Úr, amikor érzékeinkkel felfogható módon válaszol. Természetesen hisszük, hogy Isten valahol a végtelen univerzumban létezik, de azt szeretnénk, ha belépne a mi kis világunkba úgy, hogy a mi szintünkön érzékelhessük Őt.

Isten betölti szükségleteinket

Isten tudja, hogy a föld porából alkotott teremtmények vagyunk. Ismeri körülményeinket, érzi fájdalmunkat, csalódásainkat, vágyainkat. Tudja, hogy mi soha nem juthatunk el hozzá, de hála Neki, Ő mindig leereszkedik hozzánk! Ha szívünk az Istennel való közösség megtapasztalására vágyakozik, bizonyosak lehetünk afelől, hogy mielőtt e kívánság tudatosult volna, Ő már gondoskodott betöltéséről.

Az Ószövetségben számos példát találunk erre. A Biblia legelején, nem sokkal az ember bűnbeesése után olvasunk arról, hogy Ábel áldozatot mutatott be az Úrnak. Hol találkozott ekkor Istennel? Egy oltárnál. Ha elolvassuk a pátriárkák történetét, megfigyelhetünk egy állandóan ismétlődő gyakorlatot: Ábrahám, Izsák és Jákób egyik helyről a másikra vándoroltak, de valahányszor felverték sátrukat, oltárt is építettek.

Mi értelme lenne, ha ma a házam mögött egymásra raknék pár követ? Miért akarnék egy kőrakásnál rendszeresen találkozni Istennel? E férfiak

A Hajnalcsillag
kéthavonta megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

pedig pontosan ezt tették! Mit akartak ezzel elérni, mi indította őket erre? Különösnek tűnhet, de valójában ez is pusztán annak az emberi törekvésnek a kifejeződése amely egy olyan hely után vágyódik, ahol az Úrral találkozhat – ahol Isten és ember egymásra találhat. A Biblia tanulmányozása meggyőz minket arról, hogy Isten érdekes módon mindig igyekezte betölteni az ember ilyen irányú szükségét, sőt, Ő maga is kereste a fizikai találkozás eme különleges alkalmait – annak ellenére, hogy tudjuk, Isten egyidejűleg mindenütt jelen van. Számtalan bibliai eset bizonyítja ezt a tényt.

Vegyük pl. Bételt, ahol Jákób álmodt látott. Bátyja elől menekülve az éjszakát a pusztában töltötte, és ott elaludt. Álmában egy létrát látott, amely a mennyből a földre ért, s angyalok jártak

Hajnalcsillag

fel-alá rajta. Hallotta Isten hangját, aki biztosította őt, hogy vele lesz és megáldja. Amikor reggel felébredt, így szólt: „*Mily rettenetes ez a hely: nem egyéb, hanem az Istennek háza és az égnek kapuja.*” (1Móz 28:17) Vette a követ, amit a feje alá tett, és oltárt készített belőle. Olajat öntött rá és elnevezte a helyet Béthelnek, ami azt jelenti, „Isten háza”.

Vegyünk egy másik példát: amikor Izrael népe a pusztában vándorolt, fellázadtak Isten ellen, ezért Ő mérges kígyókat bocsátott rájuk, amelyek megmárták őket. Mit parancsolt Isten Mózesnek, amikor az emberek a harapások következtében haldokoltak? Csináltatott vele egy rézkígyót, amit aztán oszlopra erősített. Bár egy szoborban semmilyen erő sem rejlik, mégis Isten maga mondta: „Nézzetek fel a kígyóra és életben maradtok!” Ha pl. valakit a sátor túloldalán ért a marás, ahonnan nem láthatta a szobrot, akkor először meg kellett kerülnie a sátrat annak érdekében, hogy meg ne haljon. Kizárólag az érc kígyóra való feltekintés menthette meg az életét.

Egy kapcsolódási pont a hit számára

Isten parancsolta meg az érc kígyó felállítását. Ezzel egy olyan kapcsolódási pontot adott, ahol az ember hite és Isten ereje találkozhatott. Olyan alapelv rejlik e történetben, amit én személy szerint eddig elutasítottam. Tudom, hogy Isten mindenható és mindenütt jelenvaló, ezért korábban így gondolkodtam: „Nincs szükségem efféle dolgokra. Az igazi hit nem igényli őket. Az akkori kor primitív színvonala tette szükségessé alkalmazásukat. Korlátolt gondolkodásmódjuk miatt hihették csak el, hogy Isten ereje egy rézből öntött kígyó vagy kövekből épített oltár által megnyilatkozhat.” Felismertem azonban, hogy nézeteim nem teljesen helytállóak. Néha csupán hajszálnyi a különbség igazság és tévedés között, és mi gyakran csapongunk az egyik végtől a másikig, s közben eltévesztjük az igazságot.

Milyen előnyei vannak egy ilyen kapcsolódási pontnak? A Biblia leírja Illés történetét, aki Isten embere és a hit hőse volt. Az Úr nem egy alkalommal csodálatos módon nyilatkoztatta ki magát neki. Egy

alkalommal a Kármel hegyén is az Úr eszköze volt, amikor a próféta imájára tüzet bocsátott alá az égből, hogy bizonyítsa, ki az igaz Isten. Az a nap fényes győzelem napja volt: 450 hamis próféta lelte akkor halálát Illés keze által, őt pedig annyira eltöltötte az Isten iránti buzgalom és a mennyei erő, hogy végigfutotta a városba visszavezető utat Akháb harci szekere előtt, majd a városfalon kívül töltötte az éjszakát. Reggel azonban a bálványimádó királynő, Jezabel üzenetével szembesült:

„Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segéljenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint a hogy te cselekedtél azoknak életekkel mind egyig.” (1Kir 19:2)

Ekkor a hit embere, aki nem sokkal ezelőtt tüzet hívott alá az égből és megölte Isten ellenségeit, felugrott és elmenekült, mint egy rémült gyermek. Ez érthetetlennek tűnhet számunkra, de az egész helyzetet Illés várakozásainak fényében kell szemlélnünk. Azt hitte, most Izraelben nagy ébredés következik be; azt hitte, Jezabel és a bálványimádás ügye egyszer s mindenkorra elrendeződött, a hamis istentiszteletet sikerült teljesen kiirtani. Jezabel üzenete révén azonban felismerte, hogy a helyzet valójában nem változott, s így a csalódás és csüggedés legyőzte őt.

De nem azon csodálkozom, hogy Illés elfutott, inkább azon, hová menekült. Hová is ment? A Sínai-hegyhez. Negyven napig vándorolt, míg elérte célját. Ebben a látszólag reménytelen helyzetben, amikor Illés magányosnak és gyengének érezte magát, vágyott Isten közelségére. Szüksége volt a Vele folytatott, közvetlen beszélgetésre! Amikor föltette magának a kérdést: „Hol találkozhatom biztosan Istennel?“, emlékezett rá, hogy volt egy pont a Földön, ahová az Úr leszállt, hogy szemtől szemben beszéljen egy emberrel, így aztán azonnal útra kelt oda.

De ami még ennél is csodálatosabb, hogy Isten belement a dologba. Amikor Illés megérkezett a Sínai-hegyre, Ő már ott várta. Tudja, hogy por vagyunk és a magunk korlátolt szintjén van szükségünk segítségre. Isten ott volt Illéssel negyven napos pusztai vándorútja minden egyes megtett lépésénél, egészen a Sínai-hegyig, azonban nem nyilatkozta ki magát útközben, nem is szólt hozzá, hanem várt, amíg szolgája megérkezett. Isten

Hajnalcsillag

Illés hitével összhangban cselekedett. Akkor beszélt vele, amikor a próféta elérte célját. Isten figyelembe vette Illés hitét, és az általa megragadható kapcsolódási ponton lépett vele érintkezésbe.

Amikor Dávid Saul elől menekült, és nem tudta, mit tegyen, így szólt: „Hívd elő a papot és hozd elő az efódot!” Az efód a papi öltözék része volt, amelyre két drágakövet rögzítettek. Ha valaki megkérdezte Istent és Ő igennel válaszolt, az efód egyik köve felragyogott; ha nemet mondott, a másik kő világított. Nem volna csodálatos, ha nekünk is lenne ilyen eszközünk? Ezek a kapcsolódási pontok, melyeket Isten – vagy némely esetben az ember – iktatott be, s az Úr mindig elfogadott, döntő jelentőséggel bírtak, mert erősítették az ember Istenhez fűződő kapcsolatát. De még ennél is sokkal többről volt szó: Isten nem csupán kielégítette az ember találkozásra irányuló igényeit, hanem saját maga intézményesítette ezt a rendszert:

„És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam.” (2Móz 25:8)

Nem tagadhatjuk, hogy Isten tiszteletben tartotta az általa elrendelt szent helyet. Bár csak egy sátor volt, amely állatbőrökből, fából és vászonból készült, de bent, a szentek szentjében a két kerub között, a frigyláda fedele fölött természetfölötti, soha ki nem alvó fény ragyogott, amely Isten szó szerinti jelenlétét szimbolizálta. Ha valamelyik izraelita közösségre akart lépni Vele, akkor tisztelettel és hódolattal közeledett a sátorhoz.

Ma már tudjuk, hogy Isten mindenütt jelenvaló, és lehetetlen jelenlétét egyetlen épület egyetlen helyiségére korlátozni, még ha ezt az épületet szentnek tartjuk is. De azt hiszem, ha ma megtalálnák a frigyládát, legtöbben félnének közelíteni hozzá vagy megérinteni. Jelenlegi felvilágosult ismereteink ellenére még mindig nagy tiszteletet érzünk, ha olyan helyre megyünk, ahol Isten egykor kinyilatkoztatta önmagát. Ha most elmehetnénk a Sínai-hegyhez, az lenne a furcsa, ha egyáltalán nem éreznénk semmilyen szent félelmet vagy tiszteletet! Még ha közönséges, köves és poros is az a hegytető, mélyen átjárna a gondolat, hogy Isten egyszer érintette ezt a helyet! Teljesen természetes emberi reakcióról van szó.

Vajon tudja Isten, hogy por vagyok, és még mindig emberi testben, emberi értelemmel létezem? Törődik egyáltalán e tényekkel? Igaz, hogy újjászülettem, és Krisztusban már a mennyekben vagyok. De érzékeim még mindig korlátok közé szorítanak, és hiszem, hogy ezt Isten figyelembe veszi. Ezt tette akkor is, amikor a szent hajlékot az izraelitáknak adta. Ha vétkeztek, tudták, hogy egy báránnyal eléje járulhatnak. Látták, ahogyan a pap az állat vérént ontja, imában követték őt a szentélybe, és biztosak lehettek benne, hogy ügyük Isten elé került. Azzal a biztos tudattal távozhattak, hogy imájuk meghallgatásra talált.

A rendszer veszélye

Isten leereszkedett az ember szintjére, eljött hozzánk oda, ahol vagyunk, mert ismeri és érti szükségleteinket. Érthető módon e tárgyakat és helyeket „szent légkör” veszi körül – s ez némely esetben áldás, máskor viszont átok az ember számára. Mit értek az alatt, hogy „szent légkör”? Amikor Jákób visszatért Béthelbe, ezt mondta feleségeinek: „Tegyétek le fülbevalóitokat és bálványaitokat, mert visszamegyek oda, ahol találok Istennel.” Ezzel csak az a gond, hogy amikor nem Béthelben jártak, akkor nem tekintették rossznak az idegen isteneket és az ékszereket. Ez egy korlátozott istenkép kialakulásának adott táptalajt, mely szerint az Úr csak meghatározott időben, meghatározott helyen jelenik meg. Noha Isten együttműködött velük, ez a rendszer mégsem volt hosszú távon megfelelő, mert utat nyitott a bálványimádás előtt. E veszély egyik jellegzetes példáját az alábbiakban olvashatjuk. Az Ezékiás király által indított nagy ébredésről ezt olvassuk:

„Ő rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az ércbígyót is, amelyet Mózes csinált; mert mind az ideig az Izrael fiai jóillatot tettek annak, és nevezték Nékhustánnak.” (2Kir 18:2)

A Nékhustán azt jelenti, „rész ízé”. Noha élettelen eszköz volt, mégis tömjént égettek előtte. Négyszáz évvel azután, hogy Mózes elkészítette, még mindig imádták! Az ilyen példák rávilágítanak arra, milyen veszélyek

Hajnalcsillag

rejlének e rendszerben. Bár Isten az embereket a saját korlátozott szintjükön kereste meg ezek által, e tárgyak és ceremóniák egyúttal utat nyitottak a visszaélések és a bálványimádás felé.

Bírák könyvében olvasunk egy Mika nevű emberről. Pénzt lopott az anyjától, de aztán a lelkiismerete annyira nyugtalanította, hogy végül visszaadta az eltulajdonított összeget. Az anya így szólt hozzá: „Isten áldjon, fiam, e pénzt az Úrnak szentelem!” Elvette és egy kis szobrot csináltatott belőle. Mika megbízott egy fiatal lévitát, hogy legyen pap az ő házában, ahol felállította a bálványt és tömjénezett előtte. (Bír 17. fej.)

Szánalmas, igaz? Mégis pontos tükre annak az emberi szív mélyén rejlő kívánságnak, hogy legyen egy olyan hely, ahol érintkezésbe léphetünk Istennel. Mit nem adnék egy olyan sarokért a házában, ahol biztos lehetek Isten jelenlétében, és bármikor megérinthetem Őt! De pontosan ez az igény a bálványimádás alapja; ez vezet embereket arra, hogy képeket vagy szobrokat imádjanak. Isten bizonyos mértékig maga is betöltötte ezt a szükségletet, amikor meghatározott és szentnek nevezett egyes helyeket és tárgyakat. De fennáll a veszély, hogy a hit eszközét összekeverjük a hit tárgyával. Összetévesztjük a hiterősítő eszközt a valósággal, amelyre hitünknek összpontosítania kellene.

Isten szerint a frigyláda szent tárgy volt, az izraeliták azonban Isten helyére állították. Egyszer csatába mentek és vereséget szenvedtek. Erre azt mondták: „A frigyládjára van szükségünk!” Ezért magukkal vitték a harcba. Az ellenfél azonban legyőzte őket, sőt, még a ládát is elvette. A frigyládjának nem volt értéke önmagában. Az erő Istenben rejlett. A ládának az Úrra kellett volna irányítania a hitüket. Mindezek a tárgyak és eszközök egyetlen célt szolgáltak csupán.

Az érc kígyót nem lett volna szabad imádni, ugye? Isten ezt a tárgyat kizárólag kapcsolódási pontként használta, ahol az Ő erejét az ember hite megragadhatja. Az érc kígyóban nem volt erő, kizárólag a találkozás eszközeként szolgált Isten hatalma és a hit számára. Ugyanígy az oltár sem bírt különleges erővel, csak egy hely volt, ahol az emberi hit egyesülhetett Isten hatalmával.

Az emberek azonban elkezdtek az élettelen dolgokat imádni és elveszítették szemük elől a valóságot, ez pedig nagy veszélybe sodorta őket. E rendszer olyan valláshoz vezetett, amely szerint Istent csupán egy meghatározott helyen vagy meghatározott tárgyakkal összefüggésben, meghatározott időben lehet imádni, s elkezdtek hinni abban, hogy bizonyos helyek, tárgyak vagy szertartások természetfölötti erőket hoznak működésbe.

Sok mai ember hitélete hasonlít ehhez. Egyházakban, gyülekezetekben keresik Istent, időt szánnak az istentiszteletre, életük többi területén azonban teljesen semmibe veszik, vagy kizárják Őt az életükből. Talán megítéljük az ótestamentumi idők bálványozóit, de sok szempontból ma is, még mindig ugyanaz az ösztön mozgat minket. Az emberiség nem változik, és ha gondosan magunkba nézünk, láthatjuk, hogy ugyanaz a hozzáállás jellemző ránk is. Istent bizonyos időpontokra, helyekre és helyzetekre korlátozzuk.

Az igazi kapcsolódási pont

Valamennyi eszköz, amit Isten igénybe vett az ember hitének megerősítéséhez, egy magasabb rendű valóság jelképe volt. Amikor pl. Jákób Béthelnél látta Isten angyalait a létrán le-föl járkálni, ezt mondta: „Isten háza”. Mit értett ez alatt? Jákób azt hitte, hogy azon a helyen van egy ajtó, amelyet az angyalok az ég és föld közötti közlekedésre használnak. Mai tudományos-fantasztikus szókincsünk „portál” vagy „dimenziókapu” névvel illetheti azt a helyet, ahol a két világ, a két dimenzió közötti átjáró található. Ez azonban csak jelképe volt egy magasabb rendű valóságnak. Jézus ezt mondja:

„Bizony, bizony, mondom néktek, mostantól meglátjátok a megnyílt eget és az Istennek angyalait, amint fel- és leszállnak az Ember fiára.” (Jn 1:51)

Egyértelmű, hogy Jézus Jákób létrájára utalt, amely Őt magát, Krisztust jelképezte. Ezzel kinyilvánította, hogy valóban létezik egy kapu, egy

Hajnalcsillag

találkozási pont ég és Föld között. Ez maga Jézus Krisztus! Van egy hely, ahol a menny összekapcsolódik a Földdel; van egy találkozási pont, ahol az ember garantáltan találkozhat Istennel. Jézus valójában ezt mondta: „Én vagyok az, akire az angyalok le- és felszállnak. Én vagyok a hely, ahol Isten és ember találkozik. Én vagyok az a pont, ahol az isteni és az emberi érintkezik egymással. Valahányszor hozzám jössz, Isten mindig meg fog hallgatni.”

Valójában Jézus maga a bárány az oltáron, de ő az oltár is. Szent volt a szentély? Jézus volt a szentély, Ő Isten lakóhelye. Ő volt a szövetség ládája, Ő az élő törvény, ő a felemelt kígyó. Minden ószövetségbeli találkozási pont Isten és ember között Krisztusban nyerte el beteljesedését. Tehát ezen imádati rendszer minden eleme Krisztusban nyeri el végső és valóságos jelentését. Ez bizonyítja, hogy a régi rendszer érvényét veszítette. Isten már nem élettelen tárgyak útján közeledik az emberhez. Az egyetlen kapcsolódási pont Krisztus. Eljövetelével a régi út lezárult, érvényét és értelmét veszítette.

Ez azonban még nem jelenti egyúttal a történet végét is.

A probléma továbbra is fennáll

De amíg a Földön emberi létünk korlátai között élünk, a probléma továbbra is fennáll. Csodálatos tény, hogy az előbbieken említett tárgyak és ceremóniák Jézus Krisztust ábrázolták; eredeti nehézségünk azonban változatlanul megvan. Miért rendelte el Isten e szent helyeket és tárgyakat? Azért, mert az ember fizikai érzékszerveivel képtelen Őt megragadni. Az Úr segítségünkre sietett gyengeségünkben. Ma már tudjuk, hogy az Isten és ember közötti igazi kapcsolódási pont Jézus Krisztus. De most láthatjuk, vagy megérinthetjük Őt? Képesek vagyunk érzékeinkkel megragadni az Ő valóságát? Nem, mert még mindig romlandó testben élünk. Továbbra is a saját szintünkön van szükségünk egy kapcsolódási pontra, noha keresztények vagyunk, és Lélekben imádjuk az Atyát.

Ebből a szempontból ugyanolyan helyzetben vagyunk, mint az Ótestamentum hívői. Mivel nem láthatták, nem érinthették Istent, ezért adott számukra olyan dolgokat, melyek önmagukban nem voltak szentek, mégis alkalmasnak bizonyultak arra, hogy kapcsolódási pontot képezzenek ég és Föld között. Nincs szükségünk ma is ugyanerre a segítségre?

„De – vethetnéd ellene – ma Jézus a kapcsolódási pont, nem?” Nos, ha 2000 évvel ezelőtt ott éltem volna, akkor e tény biztosan sokat jelentene számomra, mert akkor tényleg megérinthettem volna. Keblére hajthattam volna a fejem, egy tányérból ehettem volna vele, és nem is lett volna más vágyam. A valóság mégis az, hogy Ő elment és itt hagyott minket. Évezredekkel később születtem és sem alakját, sem arcát nem láttam soha. Ugyanabban a helyzetben vagyok, mint az ótestamentumi hívők: hallottam ugyan Istenről és Fiáról, de nem tudom, hová kellene mennem, ha meg akarnám érinteni Őt. Csak ülök sötét szobámban és kiáltásomat elnyeli a végtelen űr.

Kapcsolódási pontok ma

Manapság is törődik Isten ennek az emberi igénynek a kielégítésével? Ő ma is ugyanaz az Isten, aki mindig kész leereszkedni hozzánk, hogy a mi szintünkön találkozzon velünk? Hála Neki, ma is tisztában van vele, hogy por vagyunk, és néha segítségre szorulunk! Felismertem, hogy Isten gyenge emberi mivoltunk megerősítése érdekében olyan intézkedéseket hozott, és olyan kapcsolódási pontokat létesített, amelyek hasonlítanak az ószövetségekhez. Nézzük, melyek ezek!

„Felele Jézus: Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki újjá nem születik víztől és szent lélektől, semmiképpen nem mehet be az Isten országába.” (Jn 3:5)

Mi az, ami ebben az esetben látható és fogható számunkra? Jézus azt mondja, ha valaki üdvözülni akar, akkor újjá kell születnie víztől és lélektől. Értjük a szent lélek munkáját és felfogjuk annak jelentőségét, de mire való a víz? Lemoshatja a bűnöket? Új teremtéssé változtathat bárkit?

Hajnalcsillag

Miért kell a hívőnek vízbe merülnie? Jézus mégis azt mondja, hogy így kell lennie – miért?

Mert egy kapcsolódási pontról van szó! Olyan esemény, melynek során az emberi hit megragadhatja az isteni erőt. A víz önmagában semmit nem ér, de Jézus összeköti az újjászületéssel. A keresztség során hitünk belekapaszkodhat; és ha hiszünk, akkor abban a pillanatban megérinthetjük Istent. Ő maga döntött úgy, hogy ezen a ponton, a mi szintünkön lép érintkezésbe velünk. Nem gondolom többé, hogy a keresztség pusztán egy jelképes jelentőségű rituálé volna. Miért kapott oly nagy hangsúlyt a Bibliában? Miért emelik ki olyan erőteljesen az apostolok, miért beszélnek róla oly sokszor és végzik oly rendületlen buzgalommal? Isten kapcsolódási pontként adta nekünk a vízkeresztséget – mert ez egy fizikai valónkhoz kötődő esemény, amely során hitünk megragadhatja azt, amit érzékeink nem képesek felfogni.

Egy további kapcsolódási pont:

„Mert én az Úrtól vettem, amint néktek előtökbe is adtam, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultaték, vette a kenyeret, hálákat adván megtörte és ezt mondta: Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlatosképpen vette a pohárt, miután vacsorált, és mondá: Ez az én vérem, az újszövetség vére, mely értetek és sokakért kiontatik, ezt cselekedjétek, valahányszor isszátok az én emlékezetemre.” (1Kor 11:23-25)

Mi volt Krisztus szándéka azzal, hogy utasított minket, gyakorta gyűljünk egybe, elfogyasztani egy kevés kenyeret és bort? Miért tesszük ezt újra és újra? Vajon egy jelentéktelen és haszontalan szertartás végzésére adott volna parancsot? Miért nem mondta inkább, hogy olvassuk a Bibliát és emlékezzünk meg a haláláról? Miért kell egy jelképpel foglalkoznunk? Valójában az úrvacsora jóval nagyobb jelentőséggel bír, mint eddig gondoltuk. Gyakorlása során Jézus lehetőséget kínál arra, hogy erejét hitünk által megragadhassuk. Isten még mindig segítségére siet gyöngé emberi mivoltunknak! Nem lehet értelmezni az Újszövetség szertartásait,

ha nem vagyunk tisztában ezzel az alapelvvel! Isten ma már nem rituálék révén lép kapcsolatba az emberrel. Azok megfeleltek a hitben kiskorúaknak, mi azonban már az Újszövetség világosságában élünk – mi szükség akkor rájuk? Sokkal többről van itt szó, mint pusztán szertartásokról! Ezek **kapcsolódási pontok** hitünk és Isten ereje között. Nézzük, hogyan értelmezi Pál apostol a továbbiakban az úrvacsorát:

„Azért a ki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból, Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak sokan.” (1Kor 11:27-30)

Ez egy különös részlet! Pál azt mondja, ha valaki méltatlanul eszik és iszik, átkot von magára. De mit is jelent „méltatlanul enni és inni”? Pál szerint, ha valaki nem becsüli meg, nem ismeri fel az Úr testét, az méltatlanul eszik és iszik az úrvacsora alkalmával. Vagyis, ha nem érted, hogy valójában (hit által) Jézust veszed magadhoz abban a pillanatban, amikor a kenyeret megeszed, akkor ez a ceremónia semmit nem használ neked, sőt, hozzájárul romlásodhoz. E szertartáson való haszontalan részvétel oly rettenetes következményekkel jár, hogy némelyek megbetegszenek, sőt, meg is halnak, miután részesültek a kenyérből és a pohárból. Ez a részlet kendőzetlenül tárja elénk azt az igazságot, hogy az úrvacsora eredeti értelme szerint nem pusztán egy közönséges szertartás. Sokkal több annál, és döntő része a keresztény tapasztalatnak, amely nagy erő forrása lehet életünkben.

Úgy is részt vehetünk az úrvacsorán, hogy az asztalt Krisztus erejével eltelve hagyjuk el, ha becsüljük az Úrnak testét. Letagadhatjuk Jézus szavainak igazságát? Isten segítséget nyújtott nekünk, mert segítségre van szükségünk. Ezt mondja: „Nem kívánom tőled, hogy hitedet a teljes láthatatlanságba vessed – adtam számodra egy fizikai találkozási pontot, ahol tudhatod, hogy én, a te Urad, Jézus, különleges módon veled vagyok.”

Hajnalcsillag

Ezt az elvet nemcsak abban láthatjuk, ahogyan Jézus népével bánik, hanem érdekes módon a gonosz lelkek esetében is, akik ugyancsak a nekik szentelt helyekhez és tárgyakhoz kötődnek. Figyeljük meg az alapelvet, amelyet Pál az alábbi versekben tanít:

„Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? Sőt, hogy a mit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben.” (1Kor 10:19-20)

Bár az a dolog, amit ördögöknek szenteltek, önmagában véve semmit nem jelent, de ha kapcsolatba lépsz vele, akkor egyúttal azokkal az ördögökkel is közösségbe kerülsz, amelyeknek szentelték azokat. Erről az alapelvről beszél Pál. A tárgy önmagában véve semmi, az áldozat vagy az oltár szintén semmi, ellenben gonosz lelkek kapcsolódnak hozzájuk. A problémát tehát nem a tárgyak vagy az oltár jelentik, hanem a hozzájuk kötődő démonok. Ugyanígy az úrvacsorai kenyér és bor is önmagában nézve semmi, de az Úr kiválasztotta ezeket, hogy kapcsolatba hozza őket önmagával, s így rendkívül fontos eszközökké váltak, amelyek révén Isten ereje találkozhat hitünkkel.

Egy félreértett alapelv

A következő kapcsolódási pont, amelyet megvizsgálunk, olyasvalamivel kapcsolatos, amit a legtöbben eddig nem érttünk, és ezért nincs is vele kapcsolatban tapasztalatunk:

„Annakokéért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre, nem rakosgatván újra alapját a hol cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, A mosakodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak feltámadásának és az örök életnek.” (Zsid 6:1-2)

Legtöbbünk igent mondana a fent felsorolt minden egyes alapelvre, kivéve a kézrátételt. Pál azonban alapvető tanításként és a hit egyik alapjaként sorolja fel a többi dolog között. Lehet, hogy nem értjük, miért van így, de

ha a keresztség a keresztény élet egyik alapvető tapasztalata, akkor a kézrátétel is az, amennyiben elfogadjuk az igeversekben foglalt tanítást. Az Úr szava mondja ezt, mit tegyünk tehát? Nem állítom, hogy ezek a kapcsolódási pontok valamiféle mágikus erővel bírnak, sokkal inkább azt szeretném hangsúlyozni, hogy Isten úgy akart segíteni nekünk korlátok közé szorított emberi létformánkban, hogy adott bizonyos dolgokat, amelyek révén hitünk könnyebben megragadhatja az Ő isteni erejét.

Jézus gyógyítás közben gyakran rátette kezét a betegekre. Szüksége volt e mozdulatra a csoda érdekében? Az erő áradása kezének érintésétől függött? Természetesen nem. Többeket érintés nélkül gyógyított meg. Sokan azonban hitben gyengék voltak, és Jézus segítségükre sietett: amikor érzékelték az érintést, valami szétáradt bennük, miként Elizeusban, amikor látta Illés elragadtatását. Az érintés segített nekik hitre jutni. Amikor megéreztek Jézus kezét, ez válaszreakciót indított el bennük.

A római százados esete rendkívülinek nevezhető. Elment Jézushoz és ezt mondta: „Uram, a szolgám betegen fekszik otthon, kérlek, gyógyítsd meg!” Jézus így felelt: „Elmegyek és meggyógyítom őt.” De a százados így felelt: „Nem kell jönnöd, hanem csak egy szót szólj! Értem e dolgok működését, nekem is vannak alárendeltjeim, ha mondok nekik valamit, megteszik, mert engedelmeskedniük kell. Ezért csak szólj egy szót, és tudom, úgy lesz, ahogy mondod!” Ezek a szavak csodálkozásra készítették Jézust. Így kiáltott: „Még Izraelben sem találtam ekkora hitet!” Ennek az embernek nem kellett hitbeli segítség. Elég volt neki Jézus szava. De a legtöbben sajnos nem így vagyunk ezzel. Hitünk többnyire támogatásra szorul.

Könnyen belátható, hogy ezek a kapcsolódási pontok nem feltétlenül szükségesek. Isten nem egyfajta merev szabályrendszerként adta, amely előtt mindnyájuknak meg kell hajolnunk, hanem azért, mert Ő kegyelmes és tudatában van annak, hogy por vagyunk. Kétségtelen, hogy szeretnénk olyanok lenni, mint a kapernaumi százados, de nem rendelkezünk mindnyájan ekkora hittel. Készségesen el kellene fogadnunk mindenfajta segítséget, amelyet Isten nyújt, és el kellene ismernünk, hogy hitünk támogatásra szorul. Örömmel veszem ezeket az eszközöket, mert az Úr

Hajnalcsillag

pontosan a hozzám hasonlóknak szánta őket. Tudjuk, hogy a kézrátételnek önmagában semmi ereje sincs. Isten azonban olyan kapcsolódási pontként adta nekünk, amely révén hitünk megragadhatja ajándékainak valóságát.

A Bibliában található bizonyítékok elég alapot adnak ahhoz, hogy elfogadjuk, ez a rendelkezés az újszövetségi korban élő hívőkre vonatkozó isteni terv része. Nézzük Fülöp esetét! Lement Samáriába, prédikált az ott élőknek, akik ennek nyomán megtértek. Hittek Krisztusban és bizonyára maga Fülöp keresztelte meg őket. Ezután eljött Péter és János Samáriába, mert hallották, mi történt. Mi volt utazásuk indítéka? Egyetlen okból jöttek, hogy tudniillik rátegyék kezüket a samáriabeliekre, hogy ők is részesedjenek a szent lélekből. Volt valamiféle erő Péter kezeiben? Talán isteni kezei voltak? Természetesen nem! De Isten úgy határozott, Péter kapcsolódási pont lesz a samáriai hívők számára, akin keresztül Isten erejében részesülhetnek.

Az Újtestamentumban számos eseményről olvashatunk, amikor ugyanez történt. Frissen megtérteket vízkereszttségben, majd pedig kézrátétel útján a lélek kereszttségében részesítettek. A kézrátétel aktusa egy kapcsolódási pont volt számukra, amelyben a Menny és a Föld érintkezett egymással, s amely által a hívők, hitük révén, megragadhatták Isten ajándékát. Részesültek egy kézzelfogható tapasztalatban, amely megerősítette bizalmukat.

A kapcsolódási pontok láncolata

Figyeljük meg a következőket: Valahányszor Isten kapcsolódási pontot kínál az embernek, úgy tűnik, hogy valamiféle látható vagy fizikai úton érzékelhető „átadási láncolat” jön létre, mely révén a hatalom áttevődik egyik pontról a másikra:

Jézus szemtől szemben ismerte az Atyát. Elhagyta a mennyet és lejött a Földre, mint aki Isten arcának képmása. Mi nem láthatjuk az Atyát, de az apostolok ismerték Jézust közvetlen közélről. Őbenne nyertek egy kapcsolódási pontot, amely révén érintkezésbe léphettek Istennel. Amikor

Jézus távozott a mennybe, eltűnt ez a kapcsolódási pont, és az emberek nem látták többé Őt. De látták az apostolokat, akik személyesen ismerték Jézust. Az apostolok pedig továbbadták az élet ajándékát, amit Krisztustól vettek, s amelyet a Fiú az Atyától nyert. A tanítványok által részesült benne a többi ember. Tehát létrejött a kapcsolódási pontoknak egy, az Atyától – a Fiún és a tanítványokon át – egészen az egyes emberekig elérő láncolata.

Szerencsétlen módon mi kétezer évvel később élünk. Úgy tűnik, kissé lekéstünk minderről. Soha nem láttuk sem az Atyát, sem Jézust, sem pedig a tanítványokat. Akkor mi jut nekünk? Természetesen a szent lélek, ez igaz. A lélek azonban láthatatlan és megragadhatatlan. Érzékszerveinkkel nem érzékelhető. Akkor hol az én kapcsolódási pontom? Mi jutott nekem egyáltalán? „Nos”, mondhatod, „van hitünk”. Ez igaz, de a hit nem kapcsolódási pont, mert a hit ugyancsak láthatatlan és megragadhatatlan. Az a tény, hogy az újszövetségi egyház hittel rendelkezett, nem akadályozta meg Istent abban, hogy kapcsolódási pontokat adjon nekik. Isten egyszerűen elfeledkezett volna a történelem jelen korszakának híveiről?

Krisztus teste

Nem, Istennek hála, nem felejtett el minket, még mindig látja, hogy por vagyunk, és segítségre szorulunk! Ahogyan korábban megtette, úgy nekünk is küldött segítséget! Figyeljük meg a következő verseket:

„És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte az egyháznak fejévé, Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.” (Ef 1:22-23)

Mi tehát ma számomra a kapcsolódási pont? A fenti versekben azt tanítja nekünk Isten, hogy az egyház Krisztus teste. Mit is jelent ez? Az az igazság, hogy Jézus nem hagyott el minket teljesen. Egy része még mindig itt van, láthatóan és testileg jelenlévő formában, amely által érzékszerveim segítségével kapcsolatba léhetek Vele. Még mindig érintkezhetek Krisztussal fizikailag is, amennyiben közösségem van egyházával, az ő

Hajnalcsillag

testével! Ez egy csodálatos igazság! Számomra az egyház jelenti a kapcsolódási pontot ég és Föld között, és ezt Isten rendelte el! Jézus hátrahagyta testét, amely még mindig itt van, valahány helyen csak igaz népe él. Ha ezt megértjük, soha többé nem becsüljük le a keresztény közösség fontosságát! Minden egyes alkalommal azzal a várakozással mehetünk a gyülekezetbe, hogy Krisztus jelenlétének megnyilatkozását tapasztaljuk. Ez volt Isten eredeti terve a gyülekezettel. Jézus mondja: *„Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”*

Jézus jelenléte népében, igazi egyházában nagyon erős; pontosan erre utalnak szavai: *„Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.”* Megvan az a kiváltságom, hogy személyesen és közvetlenül Istenhez imádkozzam, ez igaz. De Jézus szavai szerint sokkal nagyobb ereje van, ha ketten vagy hárman egyesülnek a könyörgésben. Ha tehát arra kérlek, imádkozz velem, ne gondold, hogy terhelni akarlak, hanem egyszerűen arra vágyom, hogy az imádságomat nagyobb erő kísérje; a Jézus ígéréteiben rejlő hatalmat szeretném megragadni, mert Ő áldást ígér, ahol ketten vagy hárman az Ő nevében (mint az ő teste) összegyűlünk.

Az Úr ígéri: „Kijelentem magamat nektek” – vagyis érzékeink útján kapcsolatba lép velünk, mert a kinyilatkoztatás vagy kijelentés azt jelenti, hogy a mi emberi szintünkön, testi képességeink révén megtapasztalhatjuk jelenlétét. Ő pontosan ezt ígéri. Ha ezt megértjük, akkor égünk majd a vágytól, hogy részt vehessünk a következő istentiszteleten! Oda akarunk menni, ahol Jézus – ígérete szerint – kinyilatkoztatja magát.

Sátán létrehozta a vallási szervezetek és felekezetek egész sorát, s ezek révén igyekszik Isten áldásait megsemmisíteni. Arra használta fel az embereket, hogy az áldásokat üres szertartásokká silányítsa, és erőtlen, jelentéktelen rendelkezésekkel kapcsolta őket össze. Egy hierarchia hatalmi szimbólumaivá korcsosultak, amivel csak az emberek alávetettségét igyekeztek fenntartani. Legtöbben, akik valóságos keresztény tapasztalatokra vágyakozunk, hajlunk arra, hogy alábecsüljük a keresztény közösségben való rendszeres és aktív részvételt. De nem

tagadhatjuk a tényt: maga Jézus tanította nekünk, hogy a valódi keresztény közösségben jelenlétének és erejének nagyobb megnyilatkozása tapasztalható, mint ha egyedül vagyunk.

Remélem, ezek az igazságok a te szívedet is olyan örömmel és felbuzdulással töltik el, mint az enyémet! Korábban nem becsültem annyira a többi hívővel való közösséget, mint ahogy kellett volna. Néha ezt gondoltam: „Ó, ez a testvér csak aludni jön, a másik meg túl sokat beszél” – és ha néha a testvérek hibáira gondoltam, kísértésbe estem, hogy inkább maradjak otthon és egyedül imádkozzam. Micsoda tévedés! Isten szava azt mondja, hogy a leggyengébbekre kell a legtöbb figyelmet fordítani, hiszek ők is ugyanúgy a test tagjai. A kezem ujjai nem annyira erősek, mint a lábam, de ezért talán levágjam őket? Testrészeim ők is, nem?

Gyengék és erősek, valamennyien Krisztus testéhez tartozunk, Ő közöttünk van, hogy megáldjon minket és kinyilatkoztassa önmagát nekünk. Ragadjuk meg hitben ezt az igazságot! Gyűljünk egybe azzal a várakozással, hogy Urunk működni fog közöttünk és közelebb von magához. Ezzel a bizonyossággal vigyük eléje – ketten vagy hárman imában egyesülve – kéréseinket. Áldott legyen az Ő neve áldásaiért! Ne feledjük ezeket, és továbbra is építsünk azokra a csodálatos igazságokra, amelyeket napról napra helyreállít számunkra!

Az igazi hit és imádság

Müller György

Előszó

A hit misztérium: titok, rejtelem, talány (1Tim 3:9). Kevesen jutnak el a megfejtéshez. Müller György (1805-98) eljutott. Pedig fiatal korában a lejtőre jutott. Csalt, sikkasztott, sőt börtönbe is került. Egy bibliaórán szólt hozzá Isten és ő átadta életét neki. Kegyelem által a hit hőse lett Müller György.

*Yours affectionately,
George Müller*

Élete mindennél hangosabban hirdeti, hogy Isten imádságot meghallgató, szerető mennyei édesatyánk. Minden munkájában egyedül Istentől kért és várt mindent. Bristoli árvaházaiban napról napra kétezer árváról gondoskodott anélkül, hogy egyszer is adakozásra szólított volna fel. Senki a világon nem mondhatta, hogy kért volna tőle. Adósságot soha nem csinált, pénzzavarban sose volt. Isten sohasem hagyta cserben. 50 fillérért éppúgy magasztalta Istent, mint amikor százezreket kapott. 1836-tól 1898-ig több mint tízezer árvát nevelt fel, 150 misszionáriust tartott el, több mint kétmillió Bibliát és különféle iratot osztott szét. 70 éves volt, amikor utazni kezdett. 42 országot látogatott meg, és több ezer alkalommal az Isten hűségéről tett bizonyosságot. Két beszéde: ablak. Az igazi hit és imádság titkaiba láthatunk be.

Az igazi hit

„A hit a reménylett dolgok valóságának vétele, olyan tényekről megbizonyosodás, amelyeket nem látunk. Hitnél fogva értjük meg, hogy a világok Isten beszéde által jöttek létre, úgyszólván ami láthatóvá lett, abból állott elő, ami érzék(szerv)einkkel fel nem fogható” (Zsid 11:1,3)

Mi a hit?

A lehető legegyszerűbben szeretném magamat kifejezni, és ezért ezt felelem: a hit benső megbizonyosodás arról, hogy mind igaz az, amit Isten az Ő drága Igéjében mondott, és hogy Isten aszerint is cselekszik, amint Igéjében megmondta.

Ez a bizonyosság, ez az Isten Igéjére hagyatkozás, ez a feltétlen biztosra vevő bizalom: a hit.

Annak, aki hinni akar, nem szabad magának megengednie, hogy a benyomásai vezessék. A hitnek semmi köze sincs benyomásainkhoz. A hitnek csak Isten Igéjével van dolga. Hogy emellett benyomásaink erősek vagy gyengék, az nem számít. Tehát csak Isten Igéjével van tennivalónk; sem magunk, sem benyomásaink nem jöhetnek számításba.

Holmi lehetőségeket és valószínűségeket nem szabad figyelemre sem méltatnunk. Sokan vannak, akik nagyon könnyen ráállnak arra, hogy valamit elhiggyenek, ha az a valószínűség határán belül esik. De a hit azzal, ami emberileg valószínű, nem tud mit kezdeni. A hit birodalma ott kezdődik, ahol a valószínűség országa véget ér, ahol nincs semmi látnivaló, ahol érzékszerveink minden tapogatózása eredménytelen marad. Istennek sok gyermekét elkészeríti, siránkozásra és panaszra indítja az, hogy nincs hite. Hányszor írják és mondják nekem: „Nincs az a benyomásom –, nem érzek semmit – nem látok rá semmi lehetőséget, hogy teljesüljön az, amire oly régóta vágyom.” Pedig mindent, ami a látszatvilághoz tartozik, ki kell hagynunk számításunkból. A hit számára csak egy kérdés jöhet tekintetbe: „Mondta-e Isten ezt Igéjében?”

Hajnalcsillag

Nos, kedves barátaim, ha hívők vagytok, fel kell tennetek magatoknak a kérdést: „Szokásom-e az, hogy teljes szívvel bízzak abban, amit Isten mondott? Kész vagyok-e minden áldozatra, hogy megtudjam: vajon összhangban van-e az, amit kívánok azzal, amit Isten az Igéjében mondott?”

Hogyan növekszik a hit?

Isten gyönyörűségét leli abban, hogy gyermekei hitét erősítse. Eleinte gyenge a hitünk, de azután fejlődésnek indul, és mindig erősebb lesz, ha hűségesen ápoljuk. Úgy szeretnénk győzelmes életet élni, de a győzelmet megelőző próbák ellen kézzel-lábbal tiltakozunk; hányszor szeretnénk, ha több türelmünk lenne, de a türelem gyakorlásától, amely által ez a szellemi gyümölcs hosszútávúrássá érlelődik, irtózáttal menekülünk. Pedig az eszközöket éppen olyan örömmel és készséggel kell fogadnunk Isten kezéből, mint a gyümölcsöket, amelyeket Isten épp az eszközök által hív létre. Állítom – tapasztalatból beszélek –, hogy a megpróbáltatások, akadályok, nehézségek és nem egyszer a csüggedésre készítő körülmények azok, amelyek a hit tulajdonképpeni táplálékát képezik.

Isten sok drága gyermekétől kapok leveleket, amelyekben írják: „Kedves Müller testvér, azért írom e sorokat; mert olyan gyenge a hitem; érzem, hogy nagyon tehetetlen vagyok.” Amilyen szívesen imádkozunk hitünk megerősítéséért, éppen olyan örömmel kell vennünk Isten kezéből azokat az eszközöket, amelyek arra valók, hogy hitünket erősítsék. Meg kell engednünk Istennek, hogy különféle bajok, tarthatatlannak látszó helyzetek, kisebb-nagyobb veszteségek és megpróbáltatások igénybevételével neveljen bennünket. Éppen ezek által gyakorlódik hitünk, mert erőkifejtésre serkentik, hogy mindig jobban és jobban fejlődjék. Isten végtelen gyengéd szeretetében azért engedi meg, hogy bennünket megpróbáltatások érjenek, hogy mindazt teljes kibontakozásában elénk tárja, amit érdekünkben tenni szándékozik.

Ha tehát nehézségekkel találkozunk, sose riadjunk vissza. Ha szomorúság, akadályok, veszteségek, megpróbáltatások jönnek, fogadjuk őket hálásan,

mint Isten irántunk való nagy szeretetének bizonyítékait. Lássuk meg, hogy Isten azért gondoskodik így rólunk, mert minden fáradozásának az a célja, hogy hitünket fejlessze és mindjobban megerősítse.

Isten népe még nem ébredt rá arra, hogy Istent az Ő kedvességében és csodás szépségében lássa. Ezért van olyan kevés áldásban része. Óh kedves Testvéreim Krisztusban, törekedjete arra – bármibe kerüljön is –, hogy személyesen megtapasztaljátok, milyen áldott dolog az, ha valaki igazán hisz Istenben és magát teljesen rá bízva, mert én nem tudom nektek ezt szóval elmondani.

A legsötétebb pillanatokban is bátran az Úrra bízhatom magamat. Hiszen tudom, milyen kegyelmes, jóságos és szeretetreméltó. Ha Isten akarata tüzes kemencébe vet is, hadd tegye, legalább még jobban megismerjük és még jobban rájövünk arra, hogy Isten valóban teljes szeretetünkre méltó, és megelégedetten mondjuk: „Hiszen Ő Atyám! – Hadd tegyen úgy velem, amint neki tetszik!”

Ötven esztendeje már, hogy átadtam magamat Istennek, hogy úgy cselekedjék velem, ahogyan jónak látja. Szaván fogtam, és minden kikötés nélkül rá bízam magamat, családomat, minden kiadásomat, útiköltségeimet és mindent, amire csak szükségem volt. És mi volt a biztosítékom, amire támaszkodtam? Azokra az ígéretekre, amelyeket Máté evangéliuma hatodik fejezetében találtam.

Olvassátok csak el gondosan a 25-34-ig terjedő verseket!

Hittem annak, amit Isten Igéje mondott, megnyugodtam az Igében, és átvittem ezeket az Igéket a gyakorlatba!

Egyszerűen szaván fogtam Istent. Azidőtájt még idegen voltam, mint külföldi tartózkodtam Angliában, és mivel hét nyelvet beszéltem, felhasználhattam volna tudásomat arra, hogy jól jövedelmező állást szerezzek magamnak. De inkább az Úrnak szenteltem az életemet, hogy érte munkálkodjam. Istenre bízam magamat, arra az Istenre, aki ígéretet tett, és úgy cselekedett velem, amint Igéjében mondotta.

Hajnalcsillag

Semmiben sem volt azóta hiányom – semmiben! Jöttek ugyan próbák, támadtak nehézségek, nem egyszer üres volt az erszényem, de az Istenküldötte sok ezer tallér elég volt arra, hogy az a munka, amelyet az Úr rám bízott, az elmúlt ötvenegy év alatt állandóan növekedjék.

A lelkek pásztorlása körül végzett szolgálatomban sem volt másképpen. Sok nehézségem akadt az elmúlt ötvenegy esztendő alatt, néha olyan heves próbák jöttek, hogy azt sem tudtam, mihez fogjak. Ilyesmivel léptenyomon találkozunk. Isten azonban mindezekben csodálatos hűséggel hordozott. Ő volt erősségem. Ő szabadított meg mindenkor, és ment a munka előre.

Voltak, akik azt mondták, könnyű nekem, mert rendkívüli lelki adottságú ember vagyok, és sok természetes energia meg kitartás van bennem. De nem ez volt az oka, hogy minden sikerült.

Istenre bíztam magam, ebben van sikerem titka. Az Istent kerestem mindenben, és Ő mindenről gondoskodott, úgyhogy árvaházunknak ma más intézeteken kívül száz iskolája van, amelyben saját tanítóink és tanítónőink tanítanak.

A terhet nem én viselem. És ma, hetvenhatodik életévemben ugyanazzal a testi és szellemi frissességgel rendelkezem, mint amikor mint fiatalember az egyetemen tanultam, és latin beszédeket dolgoztam ki. Ma épen olyan erőben vagyok, mint akkoriban voltam. Hogyan lehet ez? Mert tevékenységem utolsó félszázada alatt gyermeki együgyűséggel Istenre támaszkodtam. Sok megpróbáltatáson mentem át, de mindig Istenbe kapaszkodtam, és Ő megtartott.

Isten nemcsak hogy megengedte, hanem határozottan parancsot adott arra, hogy minden terhünket Őrá vessük. Tegyük meg ezt kedveseim! Vessed az Úrra minden terhedet, majd Ő gondoskodik rólad! Tedd meg napról napra! Ma reggel is hatvan gyülekezeti ügyet vittem az Úr elé, és így megy ez napról napra, évről évre, 10-30-40 esztendeje.

Ne várjatok azonban arra, hogy a hit teljes mértékére egyszerre eljuttok.

Olyan dolgokba, mint amilyen a hit teljessége, nem lehet minden további nélkül csak úgy belecsöppenni. Ilyesmiben én nem hiszek. Szeretném, ha jól megértenétek, hogy én ilyesmiben nem hiszek.

Ezeknek a dolgoknak egész természetes fejlődési menete van. Az a kevés, amire eljutottam, nem hullott egyszerre ölembe. Kezdd csak te is a legelején: vedd lelked horgonyát Isten Igéjébe és hited olyan mértékben növekszik majd, amilyen mértékben gyakorlód.

És még egyet. Egyesek azt mondják: „Sosem lesz nekem olyan hitem, mint Müller Györgynek!” Ez nagy tévedés, amelyben egy szikrányi igazság sincs. Az én hitem ugyanolyan hit, mint amilyen Isten minden gyermekének van. Ugyanolyan hit, mint amilyen Simon Péteré volt, és amilyennek minden hívő hitének lennie kell.

Az én hitem a ti hitetek, és hogy nekem valamivel több hitem van, onnan ered, hogy az enyém több gyakorlaton ment át, és így jobban kifejlődhetett, mint a tiétek. De a ti hitetek lényegében ugyanaz a hit, mint az enyém. Ami a hit hatásfokát illeti, lehet, hogy az enyém erősebb, mert többet gyakoroltam.

Nos, kedves Testvéreim, kezdjétek el ti is kicsiben.

Először csak 50 márka erejéig tudtam az Úrban bízni, később 500, ma a legnagyobb lelki nyugalommal tudnék akár 5 millió márkáig Uramban bízni, ha a helyzet úgy hozná magával. Persze mindenekelőtt nyugodtan, gondos megfontolással meg kellene vizsgálnom, hogy világosan lássam: vajon az, amiért az Úrban bízni akarnék, olyasvalami-e, ami az Ő Szentírásban tett ígéreteivel megegyezik:

Bízd rá magad te is az Úrra! Várj sokat tőle! Ne csüggedj, ha késik az áldás! Csak imádkozzál! Imádkozzál! Bízzál megdicsőült Urunk és Megváltónk érdemében! Az Ő érdeméért – nem a tiédért – imádságod meghallgatást nyer!

Az igazi imádság

„Kérjétek és adatik néktek: keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik” (Máté 7:7-8)

Ezt az ígéretet az Úr Jézus Krisztus által kaptuk. Nagy és gazdag tartalmú ígéret ez. Igen gazdag, hiszen minden benne van. Jézus tudta, hogy lelkileg-testileg mire van szükségünk. Tudta, mi minden kell ahhoz, hogy harcunkat az ördöggel, a világgal, testünkkel és vérünkkel győzelmesen megvívhassuk. Azt is tudta, hogy kinek-kinek hivatásában, foglalkozásában mire van szüksége.

Bármily dicső is ez az ígéret, más, imádságról szóló bibliahelyekkel kell egybevetnünk, hogy megismerjük azokat a feltételeket, amelyeket ha teljesítünk, imádságunk meghallgatásra talál. Általában meg kell szoknunk, hogy ígéreteket tartalmazó Igét minden esetben olyan Igékkel hasonlítsunk össze, amelyek az ígéret feltételeit közlik. A Szentírást a Szentírás magyarázza a legjobban.

A Bibliában olvassuk, hogy vannak olyan emberek, akik – jóllehet Isten gyermekei akarnak lenni – az imádkozást elhanyagolják. Így persze sosem tesznek szert imatapasztalatokra: *„Nincsen semmitek, mert nem kéritek”* (Jak 4:2). Ugyanitt a harmadik versben pedig olyan imádkozókról van szó, akik kérnek, és kérésük mégsem nyer meghallgatást, mert nem jól imádkoznak. Amit kérnek, rosszul kérik. Hát ez mit jelent?

Szolgálatom során tapasztaltam, hogy vannak lelkek, akik abban a hiedelemben élnek, hogy imájuk azért nem talál meghallgatásra, mert szeretetük nagyon csekély, hitük túl gyenge, s ismeretük igen fogyatékos. Pedig ez nagy tévedés. Ha Isten ígéretei csak a hitben erősek és előrehaladottak, valamint csak az ismeretben gazdagok és a szeretettől lángoló lelkek számára lennének érvényesek, mi lenne akkor a gyengékkel, akik még a hitélet kezdetén vannak? Éppen a gyengéknek van szükségük elsősorban az isteni adományokra, hogy minden tekintetben növekedjenek a Jézus Krisztusban.

Minden őszinte kezdőnek el kell hessegetnie magától az ilyen kísértő gondolatokat, mert ha valaki jól kér, az feltétlenül megtapasztalja az imádság erejét. Rosszul kér az, aki amit kapna, önző kívánságai kielégítésére fordítaná (Jak 4:3). Ha valaki az imádságban kért adományok által ömberét akarja táplálni, és szíve gögösségét ápolni, rosszul kér, és ezért semmit sem kap.

Tehát mindent, amit imádságban kérünk, Isten dicsőségére kell kiesdenünk, és Isten dicsőségére kell fordítanunk. Ha a hitben, szeretetben, alázatosságban növekszünk, és a benső emberben gyarapodunk, az mind mennyei Atyánk dicsőségére szolgál. Sosem a magunk, hanem mindig az Isten dicsőségét kell keresnünk. Ez az első pont: minden lelki és testi ajándékot, amelyet kérünk, Isten dicsőségére kérjük és Isten dicsőségére fordítsuk!

A második fontos pont az, hogy amikor imádkozunk, mindent az Úr Jézus nevében kérünk. „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt” (Jn 14:13-14). Vannak, akik nem is várnak arra, hogy megkapják azt, amit kértek, mivel tudják, hogy nem érdemlik meg. De mit is érdemlünk mi Istentől? Semmit, csak az örök kárhozatot. Ha egy szegény bűnös a mennybe akar jutni, sohasem juthat oda saját jócselekedetei révén, hanem csak Jézus Krisztus vére által. Így van ez az imádsággal is.

Ha eredményesen akarsz imádkozni, nem szabad, hogy cselekedeteidre építs, hanem Jézus nevére és érdemére támaszkodva kell jönnöd. Úgy kell Istenhez közelednünk, mint akik Jézusban hiszünk. Mi háttérbe húzódunk, Jézust előtérbe toljuk, és Jézus érdemét Isten elé tartjuk: ezt jelenti a Jézus nevében imádkozás.

Gyakran hallottam: „Nem hallgatott meg Isten imádságomban, mert most nem vagyok rá méltó!” De vajon mikor leszel rá méltó? Soha! Nincs ember ezen a földkerekségen, aki méltán várhatna valamit Istentől. A legszentebb, a legjobb, a leghívőbb ember sem méltó erre. Egyedül az Úr Jézus méltó arra, hogy Istentől ajándékot kapjon.

Hajnalcsillag

Amit az ember Istentől kér, azt Isten először az Úr Jézusnak adja. Ezért kell az imádkozó embernek, Isten minden gyermekének az Úr Jézushoz fordulnia. Aki magát gyermeki hittel az Úr Jézus érdemébe helyezi, megkapja, amit imájában kér.

A harmadik íráshely: „*Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt már megnyertétek, és meglesz nektek*” (Mk 11:24) arra bátorít bennünket, hogy higgyük, hogy Isten készséggel meghallgat bennünket, valamint hogy Istennek hatalma van arra, hogy kéréseinket teljesítse. Ami Isten hatalmát illeti, azt láthatjuk Krisztus feltámadásában. Hogy szeretete milyen nagy: felénk ragyog Krisztus keresztyében. Isten abban adta szeretete legnagyobb bizonyítékát, hogy egyszülött Fiát e világra küldte, és értünk kereszthalálra adta. Aki a legnagyobbat, egyszülött Fiát szeretetből nekünk ajándékozta, kisebb ajándékait hogyan vonná meg tőlünk? Higgyetek azért Isten hatalmában és készségességében, hogy imádságainkat meghallgatja.

Ha pontosan szemügyre vesszük alapigénket, azt találjuk, hogy Isten kész bennünket meghallgatni, de egy szóval sincs említés arról, hogy mikor és milyen körülmények között. Bízunk tehát Istenre az időpontot és a körülményeket imádságaink meghallgatására vonatkozólag. Ezt egy pillanatra sem szabad szem elől tévesztenünk. Mi azonban erről nagyon hamar megfeledkezünk.

Szülők hosszú ideig imádkoznak gyermekeikért. Heteken, hónapokon, nem egyszer éveken át ostromolják az eget, de csak nem jön a meghallgatás. Erre beköszönt a kételkedés. Ilyen esetben, amikor kételyek gyötörnek, ezt kell mondanunk: „Isten kezében van a dolog, majd Ő elintézi, amikor jónak látja, és ahogyan neki tetszik.” Örömmel imádkozhatunk szeretteinkért, de ezt a három pontot mindig szem előtt kell tartanunk:

1. Vajon egyedül Isten dicsőségét keressük-e, amikor imádkozunk?
2. Jézus nevében terjesztjük-e elő kéréseinket?

3. Hiszünk-e Isten hatalmában és készségében, hogy imádságainkat meghallgatja?

Ha eddig eljutottunk, akkor:

4. Imádkozzunk csak bátran tovább, amíg meghallgatásra nem találunk, ha még oly soká kellene is várnunk.

Erre azt mondhatná valaki: „De hát miért kell valamit olyan sokszor kérni, miért kell ugyanazt a kérést olyan sokáig és annyiszor Isten elé vinni? Hiszen Isten tudja, hogy mire vágyik a szívünk.” Igen, Isten kívánja, hogy mi mint teremtményei Őt kérjük. Isteni fensége előtt meg kell magunkat aláznunk. És hogy az Úr néha megvárakoztat bennünket, annak különböző oka lehet. Elsősorban meg akar bennünket vizsgálni, hogy van-e hitünk, és hogy gyakoroljuk-e magunkat a hitben. Minél tovább kell várakoznunk, annál nagyobb az áldás. A hitnek kipróbált hitnek kell lennie. Másodszor annak is ki kell tűnnie, hogy igazán komolyan akarjuk-e azt, amit kérünk: mert ha így van, akkor nem egykönnyen hagyjuk abba az imádkozást, hanem ugyanazt a kérést ismételtén Isten elé hozzuk. Harmadszor szívünknek teljesen meg kell a gögtől és a nagyravágyástól tisztulnia, mert különben az áldások elfogadására képtelen.

Ha azonban imameghallgatásokat tapasztaltok, vessétek jól emlékezetetekbe. Ez növeli hálánkat Isten iránt, összekapcsol bennünket szeretetben mennyei Atyánkkal. Megtanuljuk, hogy minden gondunkat Őrá vessük, hogy a szenvedések közepette csendben legyünk, és segítségére várakozzunk. A hitetlenek előbb-utóbb észreveszik rajtunk, hogy igazi, hű Barátunk van a mennyben. Meglátják, hogy nem emberekre támaszkodunk, hanem az Úrban bízunk. Feltűnik majd nekik, hogy a bajban is milyen bizodalunk és vigaszunk van. És ez arra serkenti őket, hogy ők is adják magukat az Úrnak.

A könyv internetes és letölthető változata az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió engedélyével készült.

Megvásárolható a Kiadónál: 1066 Budapest, Ó u. 16.

E-mail: rendeles@evangeliumikiado.hu

Weboldal: www.evangeliumikiado.hu

Morzsák

Isten soha nem fordul el

Azok, akik könnyelműen veszik az Isten Lelkének elnyeréséért való fohászkodást – amiről pedig Jézus megígérte, hogy nekünk adja, ha kérjük –; vagy a betegekért való könyörgést – amiről Jakab azt mondja, hogy az Úr felsegíti a beteget válaszul imánkra –; vagy bármilyen más közvetlenül megígért áldásért való imádságot – azok mind szégyent hoznak Istenre, mintha Ő vonakodna beteljesíteni szavát. Őket feddi így az írás: „*Ezt mondják szívökben: sem jót, sem rosszat nem cselekszik az Úr.*” (Sof 1:12). Torz elméjükben így szólnak: „*Elhagyta az Úr ezt a földet.*” (Ezék 8:12; 9:9). Szerintük az Úr nem törődik szükségleteinkkel, ügyet sem vet könyörgéseinkre. Ellenben az, aki meghallja a holló-fiak káromgását, tud minden egyes leeső verébről, sőt, gyermekeinek hajszálaikat egyenként számon tartja – Ő soha nem fordul el, amikor az Övéi Hozzá kiáltanak nyomorúságukból!

Nincs olyan érv, amivel cáfolni lehetne, hogy a Jakab levelében foglalt ígéret általánosan alkalmazható, és az idők végéig érvényes. A fejezetben sok utalás található az Úr eljövételére, s ez is azt bizonyítja, hogy ezt az ígéretet mindazok megragadhatják, akik az utolsó napokban élnek (1. Jak 5:1-8), mert hozzájuk „*az Úrnak eljövetele közel van*”. (J.H. Waggoner, *Isten Lelke*, 84-85.o.)

Melyik az igaz?

1. A helyes viselkedés gyümölcse a tökéletesség.
2. A tökéletesség gyümölcse a helyes viselkedés.

Önmegadás

Amíg nem ismerjük el a gravitáció törvényét, és nem vagyunk hajlandók együttműködni vele, nem tudunk repülni. Amíg nem ismerjük el a gazdaság törvényeit, és nem működünk együtt velük, nem lehetünk sikeresek az üzletben. Kezdjük érteni? Az Istennek való önmegadás nem gyengeség, hanem bölcsesség. Csak a bolond áll ellen Istennek, mert ebben a harcban az ember nem nyerhet. De ha megadjuk magunkat Neki, Ő megerősít minket, hogy sikerrel véghezvigyük mindazt, amire elhívott minket.

Az önmegadás bizonyítéka az engedelmesség. Amikor az Úr kér tőled valamit, a válasz mindig: „Igen, Uram.” A „Nem, Uram.” – ellentmondás. Hogyan hívhatod Jézust „Úrnak”, ha nem akarsz Neki engedelmeskedni (Lk 6:46)?

Jó példája az igazi önmegadás megvalósulásának Péter esete, amikor Jézus arra utasította őt, hogy vesse be újra hálóját: *„Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót. És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be...”* (Lk 5:5-6) Azok az emberek, akik átadták magukat Istennek, akkor is engedelmeskednek Neki, amikor ez ésszerűtlennek tűnik. Ábrahám követte Istent, pedig nem tudta az úticélt. Anna várt Istenre, pedig nem tudta az időpontot. Mária számított arra, hogy csoda fog vele történni, pedig nem tudta a mikéntjét. József bízott Isten tervében, pedig nem tudta miért úgy alakultak a körülmények, ahogy. Mindnyájan teljesen átadták magukat Istennek, és győztek.

„Honnan tudhatom, hogy teljesen átadtam magam?” – kérdezheted. Onnan, hogy teljességgel Istenre bízod, hogy kimunkálja a dolgokat, te magad pedig még csak meg sem próbálsz másokat manipulálni, nem ragaszkodsz a saját terveidhez, és nem te akarod mindenáron a helyzetet irányítani. Nem kell, hogy én legyek a kormánykeréknél. Kiengedem a kezemből, és hagyom, hogy Isten cselekedjen úgy, ahogy Ő akar. (Ismeretlen szerző)

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>